

Teza: brak jurysdykcji sądu dyscyplinarnego

W dacie orzekania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny obwiniony nie jest już radcą prawnym.

Stanowi to negatywną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k., stosowanym odpowiednio zgodnie z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

WO – 154 /17

POSTANOWIENIE

z dnia 11 stycznia 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Joanna Maruszewska

SWSD Michał Łukasik

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego L. M.

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 22(7) ust. 1 i 3, art.28 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 i 45 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

postanawia:

1.

umorzyć postępowanie w sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych;

2.

koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1.100,00 (słownie: jeden tysiąc sto) zł ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu złożył do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Wałbrzychu wniosek o ukaranie radcy prawnego L. M., obwiniając go o to, że:

- w okresie od dnia 2 stycznia 2012 r. do października 2014 r. wykonywał zawód radcy prawnego, będąc zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w spółce (...) Sp. z o.o. w C. na stanowisku radcy prawnego, w sytuacji zwieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego uchwałą Rady (...) w W. (...) (...). popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 22 ust. 1 i 3, art. 28 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 45 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Wałbrzychu orzeczeniem z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie OSD 5/16 uznał obwinionego za winnego popełnienia tego czynu i wymierzył za to karę pieniężną w wysokości 2.000 zł oraz obciążył obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego.

Obwiniony odwołał się od tego rozstrzygnięcia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczeniem z dnia 20 września 2016 r. w sprawie WO-94/16 utrzymał w mocy orzeczenie Sądu dyscyplinarnego I instancji.

Na skutek kasacji wniesionej przez obwinionego, Sąd Najwyższy (...) wydanym w sprawie (...) uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że obwiniony kwestionował w środkach odwoławczych fakt zawieszenia go w czynnościach radcy prawnego, lecz dopiero ustosunkowując się do treści swej skargi na rozprawie kasacyjnej, wskazał, iż

nie otrzymał nigdy odpisu uchwały Rady (...) w W. z (...) Rozmowy telefoniczne przeprowadzone przez pracowników Sądu Najwyższego z OIRP w Wałbrzychu w dniu 19 września 2017 r. potwierdziły tę okoliczność. W tej sytuacji, dla możliwości przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego czynu, najistotniejsze stało się ustalenie, czy obwiniony wiedział o tym, że jest zawieszony w prawie do wykonywania zawodu radcy prawnego. Na etapie postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w Wałbrzychu oraz Wyższym Sądem Dyscyplinarnym ustalenia takiego nie dokonano, przyjmując zapewne jako oczywiste, że obwiniony znał treść uchwały z dnia 10 czerwca 2011 r. Informacje zawarte w notatkach z dnia 19 września 2017 r. podważyły jednak poprawność tego ustalenia. Notatki te nie mogą jednak zostać wprost potraktowane jako dowód w sprawie, a jedynie jako informacja o istnieniu dowodów na daną okoliczność. Stąd, nie było możliwości wykorzystania ich wprost przez Sąd Najwyższy do rozstrzygnięcia sprawy. Zatem, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy WSD winien ustalić przede wszystkim to, czy obwiniony wiedział lub powinien wiedzieć na podstawie okoliczności zdarzenia o tym, że jest zawieszony w wykonywania zawodu radcy prawnego.

Ewentualnego doprecyzowania wymagać może też prawidłowa nazwa wymienionego w zarzucie podmiotu zatrudniającego obwinionego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie ustalił i zważył, co następuje:

W celu ustalenia aktualnego statusu obwinionego oraz podejmowanych w stosunku do niego w przeszłości czynności przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Wałbrzychu, Wyższy Sąd Dyscyplinarny zwrócił się do tej Izby o udzielenie informacji i przesłanie dokumentów.

W dniu 16 listopada 2017 r. drogą elektroniczną nadesłano do WSD informację, że:

1. L. M. był wpisany na listę radców prawnych od 4 stycznia 1985 r. do 15 grudnia 2016 r. - w tym okresie był skreślany za niepłacenie składek:

- (...) – uchylona po wniesieniu odwołania i uregulowaniu należności uchwałą (...)

- (...) – uchylona po wniesieniu odwołania i uregulowaniu należności uchwałą (...)

- (...) - uchylona po wniesieniu odwołania i uregulowaniu należności uchwałą (...)

2. L. M. w dniu 31 marca 2011 r. wniósł o zwieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego z uwagi na wykonywanie zawodu adwokata. (...) w W. (...) zawiesiła radcy prawnemu prawo do wykonywania zawodu – brak potwierdzenia odbioru uchwały w aktach.

3. L. M. został skreślony z listy radców prawnych prowadzonej przez Radę OIRP w Wałbrzychu (...) na własną prośbę.

Do akt wpłynęły także kopie uchwał, wniosek obwinionego o skreślenie z listy radców prawnych i pokwitowania odbioru uchwały z 15 grudnia 2016 roku oraz informacja, że skreślenie z listy nastąpiło z dniem 15 grudnia 2016 roku.

Z informacji tych wynika, że w dacie orzekania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny obwiniony L. M. nie jest już radcą prawnym.

Stanowi to negatywną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k., stosowanym odpowiednio w myśl art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

W związku z tym postępowanie w sprawie podlega umorzeniu.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie rozstrzygnięto na podstawie art. 70(6) ust. 1 - 3 ustawy o radcach prawnych.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w sentencji.